

Антропософски вести

Брой 54
ВЕЛИКДЕН
АПРИЛ 2017 г.

ИЗДАВА СЕ ОТ АНТРОПОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО В БЪЛГАРИЯ

Антропософията е път на познание и себеразвитие, който обхваща сферите на философията и науката, изкуството и социалния ред, предлага духовно-научни методи за развитие на истинско осъзнаване на реалността, дава обективно обяснение за човешката и световна еволюция. Основателят – д-р Рудолф Щайнер (1861 – 1925 г.) предоставя на всяка индивидуалност в пълна свобода обективно да изследва и провери фактите, изнесени от него за видимия и невидимия свят.

СЪДЪРЖАНИЕ

2. Новата Христова мъдрост и преобразуване на земното човечество в обновена духовна общност
4. “Не Аз, а Христос в мен”
6. Човешкият грях и бъдещето на земята
7. Тема за работа през 2017/18 година. Светлина и топлина за човешката душа
9. Великденски размисли за Димо Даскалов
10. Резигнацията на михаилитите през 19 и 20 век
15. Дишане на светлина: йога за сетивата
17. Най-близките приятели и сътрудници на Рудолф Щайнер - Мария Щайнер фон Сиверс
18. Покана за Годишната конференция и Общото годишно събрание на Единното антропософско общество
19. Една младежка провокация срещу Рудолф Щайнер
19. Покана за годишното Общо събрание на Антропософското общество в България
20. Молба във връзка със Сергей Прокофиев
20. Антропософски групи в България

Димо Даскалов (1908-1989) – основател на първата антропософска група в България

„Антропософията е струящ от Духа живот. Тя трябва да чака да дойде този, който иска да я приеме и затова се нуждае от грижата на живата душа, на топлото човешко сърце.”

Рудолф Щайнер

НОВАТА ХРИСТОВА МЪДРОСТ И ПРЕОБРАЗУВАНЕ НА ЗЕМНОТО ЧОВЕЧЕСТВО В ОБНОВЕНА ДУХОВНА ОБЩНОСТ

Многообразната духовно-социална работа по изграждането на Антропософското общество, водена от Рудолф Щайнер в продължение на две десетилетия, се е осъществявала от него чрез непрестанно действащия във висшите светове безсмъртен дух на Християн Розенкройц. В резултат на създадения Основополагащ Камък на рождественското събрание, цялата езотерична работа на Обществото е била издигната на съвършено ново ниво. Оттогава тя е трябвало да бъде водена по-нататък както от указанията на Майсторите, така и от онзи дух, който е бил призван на рождественското събрание и непосредствено е пронизал цялото Антропософско движение в качеството на нов езотеричен импулс. И на това ново ниво главната цел на работата си оставала същата: Издигането на социалния Храм на човечеството. Но съществената разлика е била тази, че отсега нататък не само малък кръг от посветени са могли да участват в работата, но и всеки човек, който е пожелал да заложи Основополагащия камък в своето сърце по свободна воля. Защото с него е била предадена на човешката свободна воля неразрушимата основа на духовния Храм, от който той може да възникне като растение от семето, благодарение на съвместните усилия и съвместната дейност на всички хора. В езотеричен смисъл тази задача е свързана със съвременното обновяване на мистерията на Петдесятница като централен социоформиращ импулс вътре в течението на езотеричното християнство. Според духовнонаучните изследвания на Рудолф Щайнер, основаването на розенкройцерското течение е станало в средата на 13 век, но неговите истински корени можем да проследим чак до Поврата на Времената. Защото тази индивидуалност, която е станала негов основател в 13 век, е донесла вътрешните сили и способности за това деяние от своето непосредствено участие в земния живот на Христос Исус.

Рудолф Щайнер характеризира Християн Розенкройц като индивидуалност, непосредствено присъстваща при извършването на Мистерията на Голгота на земята. Известно е от други езотерични съобщения на Рудолф Щайнер, че тази висша индивидуалност е била въплътена в Палестина като любимия ученик на Христос Исус. Евангелистът Йоан е единственият от всички ученици, който е присъствал непосредствено при извършването на Мистерията на Голгота. Тази тайна отдавна е била известна на розенкройцерските посветени, затова те са наричали себе си „Йоанови християни“, тоест последователи на Евангелиста Йоан. По какъв начин самият Йоан е достигнал толкова висока степен на духовно развитие, че да може в пълно съзнание да присъства в Мистерията на Голгота? На този въпрос Рудолф Щайнер дава изчерпателен отговор на основата на своите духовнонаучни изследвания. Отговорът се състои в това, че в процеса на подготовката за тази висока мисия, индивидуалността на Йоан е преминала през единственото по рода си посвещение, при което за първи път в земното развитие самият Христос Исус е бил върховният Йерофант. Такова е било

посвещението на Лазар във Витания. В него за първи път се е повторило на външен исторически план онова, което по-рано акуратно се е укривало в дълбините на мистерийните храмове: тридневния сън, подобен на смъртта и събуждането за нов живот, живота на висшия посветен. През всичко това, но вече напълно открито, Лазар е преминал в присъствие на целия народ, като в резултат на своето посвещение е станал любим ученик на Господа, - Йоан. В продължение на много земни инкарнации тази индивидуалност се е подготвяла за своята мисия в Поврата на Времената. Най-важното от нейните подготвителни въплътения, в което той е достигнал „границата на посвещението“ по думите на Рудолф Щайнер, се е случило в 10-то дохристиянско столетие. Тогава индивидуалността на по-късния Лазар е живяла на земята в лицето на Хирам Абиф – големият строител на Соломоновия Храм. Хиляда години преди Рождество Христово, Хирам построява за цар Соломон храм, който във всички свои части и детайли е точно подобие на човешкото физическо тяло. Изграждайки ги, самият той прониква така дълбоко в мистерията на физическото тяло, както не е успявал нито един от непосветените до този момент. Защото Хирам осъществява строителството на Храма не от божествените сили, идващи свише, а от собствените чисто човешки сили. В резултат на това самият той се оказва подготвен да преживее вътрешно в следващата си инкарнация онова, което по-рано той е осъществил външно. Именно това се случва при неговото посвещение като Лазар. Затова именно в Евангелието на Йоан директно е посочена връзката между соломоновия Храм и тялото на Христос Исус. Влизайки с учениците си в храма и след като изгонва търговците от него, Христос Исус посочва своята връзка между него и Своето собствено тяло с думите „Разрушете този Храм и аз за три дни ще го издигна.“ Присъстващите юдеи не могат да го разберат и се опитват да възразят: „Този Храм е бил построен за 46 години, а Ти ли ще го издигнеш за три дни?“ Единственият, който разбира смисъла на отговора, е Йоан, който го пояснява така „Той говореше за Храма на Своето Тяло.“ Другите ученици осъзнават това едва по-късно „Когато Той възкръсна от мъртвите, Неговите ученици си спомниха, че Той каза това.“

По този начин Лазар, който е станал Йоан, е единственият от всички ученици на Христос Исус, който още преди Мистерията на Голгота успява да прозре връзката между Храма на Соломон и тялото на въплътения Христос. Причината за това е, че при своето посвещение във Витания той изпреварващо преживява в микрокосмическа форма онова, което Христос ще осъществи макрокосмически в Мистерията на Голгота. Пребивайки вън от своето физическо тяло в продължение на три дни и в същото време съединявайки се с целия планетарен космос, Лазар-Йоан съзрява своето изоставено тяло, пронизано за първи път от силите на въплътения Бог. В резултат на това той преживява праобраза на онова, с което някога на земята е бил издигнат самият соломонов Храм. Това изживяване на своето физическо

тяло отвън като храм, в който присъства божественият „Аз съм“, дава на индивидуалния аз на Лазар, който сега е станал Йоан, силата да стои в пълно съзнание под Кръста на Голгота, постигайки цялото макрокосмическо значение на това Събитие.

С това обаче процесът на посвещение на Йоан все още не се изчерпва. Също както във Витания, в течение на триденния сън, той е успял да предизвести нещо от самата Мистерия на Голгота, така и след своето присъствие на хълма на Голгота, той е успял индивидуално да преживее изпреварващо събитието на Петдесетница. Онова, което е настъпило за апостолите едва след Възнесение, съпроводено за тях от най-силно страдание, когато за цели десет дни те са изгубили най-важното за себе си – Христос, това именно Йоан е преживял веднага след Възкресението – още вечерта на Пасхалния ден. Затова от всичките четири Евангелия, само в Евангелието на Йоан се говори за индивидуалното изливане на Светия Дух, имащо място петдесет дни преди неговото слизване над всички апостоли на Петдесетница. „Като каза това, Той духна и рече: приемоте Светия Дух.“ Тези думи на Възкръсналия Христос са предадени само от Йоан, защото той е бил единственият сред учениците, който в пълно съзнание е преживял случващото се. Затова само на него не са необходими десетдневните страдания на останалите ученици (между Възнесение и Петдесетница), които са били кармическо последствие от това, че въпреки всички усилия на Христос, те не успяват да присъстват на Мистерията на Голгота. Вътрешната връзка с Христос не се скъсва за десет дни само при „любимия ученик на Господа“ за разлика от останалите апостоли. Затова именно той става родоначалник на езотеричното християнство, Йоановото християнство, полагайки в неговата основа „Апокалипсиса“ и най-дълбокото от Евангелията, което Рудолф Щайнер нарича Евангелие на Божествената Мъдрост или Евангелието на София. И накрая Йоан не само изобразява пророчески цялото бъдеще на земното развитие, но и описва степените на онова посвещение, което в следващите векове става посвещение на розенкройцерите, а в наше време е подарено в нова форма на човечеството в трудовете и лекциите на Рудолф Щайнер.

И въпреки че източниците на езотеричното християнство произтичат от описанието на преживяванията на Лазар-Йоан, все пак бяха необходими цели 12 века, за да бъде основано истинско розенкройцерско течение сред човечеството и това течение на езотеричното християнство изцяло да съответства на всички особености на настъпващата епоха на съзнателната душа. В основата на същността на това течение стои съвършено изключителното посвещение на онази индивидуалност, която оттогава трябваше да получи името Християн Розенкройц. Неговото посвещение в 13 век е нещо като по-нататъшна метаморфоза на възкресението на Лазар, през която то преминава благодарение на извършването на Мистерията на Голгота на земята. Описаното посвещение е висша реализация на стремежа на Християн Розенкройц, когато е бил Хирам Абиф.

Подобно на Лазар, Християн Розенкройц е минал в 13 век през пълното угасване на физическите сили до такава

степен, че „неговото тяло е станало съвсем прозрачно и за няколко дни то е било като мъртво.“ Но след постепенното умиране, както в случая с Лазар, отново е последвало мощно пробуждане, в резултат на което силите на Духа са проникнали чак до самото физическо тяло така, че „с нищо не може да се сравни това оживяване на съвършено прозрачното тяло“. А това е станало благодарение на непосредствената среща с Христос, с която е бил удостоен, приемайки от Него силите на Възкресението, действащи чак до физическото тяло. Докато посвещението на Лазар е било осъществено без неговото непосредствено съучастие, тъй като тогава на мястото на върховен Йерофант е бил самият Христос, то посвещението в 13 век е извършено с вътрешните сили на посвещаващия се, който е успял да достигне личното преживяване на Христос във висшите светове, а след това да пониже собственото си тяло със силите, произтичащи от Неговия фантом или от тялото на Възкресението.

Друго следствие от този посветителен процес е това, че дванадесет мъдреци, които са подготвяли това особено посвещение, са били носители на атлантската и следатландските епохи. В периода, когато повереният им тринадесети е бил като мъртъв, те са му съобщили всичките си познания, а след неговото удивително завръщане във физическото тяло, са ги получили от него обратно, но вече в напълно преобразен вид. „Сякаш от самия Христос им беше дадена тази нова форма на мъдростта.“ – казва Рудолф Щайнер. По този начин е била предадена на кръга на дванадесетте новата Христова мъдрост, която оттогава е трябвало да стане основата на великия Храм на човечеството. „На онова, което тринадесетият им е открил, дванадесетте са придали значението на истинско християнство, синтез на всички религии.“ Носителят на импулсите на това „истинско християнство“ е станало преобразеното от Христос и пронизано от Него етерно тяло на Християн Розенкройц, възникнало благодарение на неговото посвещение в 13 век. Онова, което Хирам извършва на физически план хиляда години преди явлението на Христос, като построява храма върху основата на мъдростта на физическото тяло, самият той осъществява отново, преминавайки в Поврата на Времената през посвещението на Лазар. Но сега вече, в своето въплъщение като Християн Крозенкройц, той създава на духовно-етерно ниво неунищожимото етерно тяло носещо квинесенцията на цялото езотерично християнство.

В резултат на това силите на етерното му тяло, подкрепяни от работата на дванадесетте и от нарастващия брой на техните ученици, могат да действат сред хората по един социо-формиращ начин, като допринасят за преобразуването на земното човечество в нова духовна общност. Самият Христос присъства в нея като в някакъв духовен събор или Храм. А от това следва, че описаното етерно тяло е велик помощник и инспиратор на всички хора, които искат сега да участват в издигането на този духовен храм в най-близкия до земята свръхсетивен свят. Християн Розенкройц, който в Поврата на Времената е приел Светия Дух по индивидуален начин в себе си, се издига на по-висока степен при своето посвещение в 13 век. В микрокосмически смисъл той самият става източник на такава посвещение за кръга на

дванадесетте, а след това и за хората извън този кръг. С това е положено началото на нова инициация – онзи най-важен плод на цялото развитие на езотеричното християнство, което Рудолф Щайнер нарича „истинска съвременна езотерика“. В резултат на идването на Антропософията на земята, вратата на Храма на новите мистерии на Духа са открити за всички хора с добра воля, които искат да стъпят на пътя на съвременното християн-розенкройцерско посвещение, както той е изложен в книгите и лекциите на Рудолф Щайнер. Сега ние можем в духовно-исторически контекст да се обърнем към първоизточниците на Антропософията, които трябва да търсим в самата Мистерия на Голгота. На Голготския хълм под Кръста, носещ разпнатия Богочовек, ние намираме Неговия любим ученик, посветен от самия Христос в мистерията „Аз съм“, в резултат на което става първият човек на новия еон на Христос, първият „Антропософ“ в пълния смисъл на тази дума. А редом с него стои „Майката на Исус“, за първи път в земното развитие, ставаща носител на цялата пълнота на силите на Небесната София“. И когато от върха на Кръста се раздават думите: „Жено,! Ето Твоят син“, а след това, насочени към ученика: „Ето твоята Майка!“, в този всемирно-исторически момент за първи път в земното развитие принципът на Антропоса и принципът на

София се съединяват в неразделимо единство, за което самият Йоан е писал следното: „От този момент ученикът Я взе при себе си.“ Така се извършва раждането на земята на Антропос-София. Онова, което преди това в мистериите е все още божествена Теософия, оттогава и във всички следващи времена е свързано от самия Христос с цялото човешко развитие, ставайки Антропософия на земята.

Сергей Прокофиев

Джотто - Възкресението на Лазар

„Не Аз, а Христос в мен“

В нашата епоха съществува голямо затъмнение по отношение на познанието за Духовния свят, за Исус Христос, а също и за личната духовна и душевна връзка с Него. Днешният материалистично мислещ човек преживява двата най-големи празника в годината – Рождество Христово и Възкресение Христово /Великден/ често само като традиционни празници, изпълнени с мисли за семейни сбирки на богата трапеза и подаръци за близките. Някои от хората се чувстват християни когато на тези празници отидат на черква, за да запалят свещ и да послушат празничната литургия.

Ала малко хора имат духовното познание, че Христос е в сърцето и душата на всеки човек на Земята, не само на християните. Защото Той е водачът в еволюцията на цялото човечество. Затова е необходима духовна просвета.

В днешно време има пълно прекъсване на връзката с Духовния свят, защото човечеството е загубило духовните си сетива за пряко възприемане на Космоса. Това е било необходимо, за да може човек да не бъде директно ръководен от Духовните Същества, да бъде самостоятелен и да опознае материалния свят чрез все по-голямо развитие на интелекта си. Днес малко хора имат запазено атавистично ясновидство и ясночуване. Още по-малко са избраните личности, посветени, които пряко възприемат Духовния свят.

Отворени духовни сетива за възприемане на Духовния свят са имали народите от отдавна отминали времена. На това се дължат: голямата духовна култура, отразена в древните писмена „Веди“, „Упанишади“, Бхавадат Гита

„Това, което може да бъде почувствано като най-ценната вътрешна топлина на душата, като утеха в най-тежките положения в живота, като подкрепа в най-тежките преживявания, това е именно проникването с **Христовия Импулс**“
д-р Рудолф Щайнер

през Първата следатландска епоха – Древноиндийската; великите строежи, недостигнати и днес през Втората и Трета следатландски епохи – Древно Персийската и Асиро-Вавилонско-Египетската, както и през Четвъртата - Гръко- Римската епоха. Част от тези строежи са в списъка на чудесата на света. Тогава Духовните Същества са имали пряко ръководство над хората.

Днес се намираме в Петата следатландска епоха, която е започнала в 1413 година сл. Хр. и ще продължи още 1500 години /до 3573 г. сл. Хр./ . Характерно за нашата епоха е развитието на съзнателната /духовна/ душа. Но тъй като сме в началния период на тази епоха все още хората, макар и с високо развит интелект нямат духовно познание, а атеистите даже отричат съществуването на Духовен свят. Това познание трудно си пробива път, а няма и къде да се получи. Днес няма вероучение в училищата, духовна и религиозна просвета към черкви, читалища, клубове и др. Просто голяма част от хората са духовно неуки, макар и много високо образовани.

Но въпреки това, у много личности съществува **силен копнеж за духовно познание, за духовна просвета**. Те се терзаят от въпроси като: „Какво представлява моят Дух, моята индивидуалност?“, „От къде съм дошъл?“, „Има ли прераждане и живот след смъртта?“, „Имаме ли връзка с душите на починалите?“. На всички тези въпроси отговаря духовната наука антропософия, създадена от духовния учен д-р Рудолф Щайнер. Той е притежавал духовни сетива и познания, извлечени от Духовния свят чрез ясновиджане /

имагинация/, ясночуване /инспирация/ и прозрение /интуиция/. Едно от основните направления на антропософията е дълбокото, истинно познание за Исус Христос и Мистерията на Голгота.

Разтърсващо и проникновено духовно познание е дадено в книгата на д-р Р.Щайнер - **“Христос и човешката душа”**, изнесено първоначално като лекционен цикъл, а след това издадено като книга преди повече от 100 години /1914 г./ Тя е още по-актуална днес. Дори само тази книга да прочете човек, тя може да промени целия му живот, целия му светоглед. Душата получава познание и жизнена сила, както и утеха от съвсем личния и животворящ Христов импулс за общочовешка любов. За този импулс Апостол Павел е казал: **“Не Аз, Христос в мен”**. Така жадуващият за духовно познание днешен човек ще осмисли живота си, ще има цел да върши добри дела за други хора, да мисли и говори истинно, да се стреми към съвършенство, **за да заслужи да казва: “Не Аз, Христос в мен”**.

Духовно просветеният човек в **личната си връзка с Христос**, всеки ден и нощ, в живота и след смъртта, ще търси помощ, утеха, озарение. Той ще се почувства уверен и спокоен за своето бъдеще. Така Исус Христос става водач не само в нашата религиозна вяра. В личната си връзка с Него човекът може да го следва във всяко свое действие, труд, професия, отношение на разбирателство и съчувствие към другите хора. Такъв човек ще се чувства ентусиазиран и подмладен, значим като личност.

Христовият импулс дава не само вяра, надежда за бъдещето, но и най-важното - любов към целия свят, увереност, **че Христос е винаги с човека, независимо дали го осъзнава или не**.

Свикваме да усещаме, че Христос вижда нашите дела, вижда и старанието ни в Негово име да правим всичко по-добре, да не огорчаваме, обиждаме и вършим зли постъпки, да мислим, говорим и пишем истинно. **И това вече е осъзнат път към Христос**.

Душата на всеки човек днес, даже и да е простоват, не много образован, дори и на дете, може да разбере и почувства този Христов импулс и да усети своето духовно и Божествено достойнство.

Много важно е всяка вечер човек да си прави **самооценка, като изповед пред себе си**, да премисли добрите си дела, къде е сбъркал, или сторил зло и да се стреми да ги поправи. Трябва да се извини на човека, ако е необходимо, а ако самият той е засегнат с нещо - да прости. Това се превръща в **съвест на истински християнин**.

Ако човек има някаква чудесна идея да извърши добро дело и решава с всичките си възможности, дарби и талант да работи, за да я осъществи – **тя се превръща в идеал. Христос помага да се осъществят такива идеали**. Изведнъж човек ще почувства огромен прилив на сили и ентусиазъм, необикновена концентрация на мисли и съсредоточаване на всички знания, умения и способности за из-

вършване на делото **за своя идеал**.

Мога да дам един пример за мои лични изживявания при реализиране на идеал. Преди много години работих като лекар в Коми, тогава Автономна република към СССР. Отговарях за здравето, а понякога и живота на над 6000 работници, дървосекачи при дърводобива в тайгата на Далечния север. Налагаше се на място да оказвам понякога животоспасяваща помощ на пострадалите до закарването им в българската болница в селище Усогорск, отстоящо на 45 км. от нашето селище – Благоево. Моят идеал беше с всички възможни средства, с оскъдната и остаряла медицинска техника, **да не допускам смъртни случаи**. Така на място, понякога само с лекарства и медицински инструменти, съдържачи се в куфарчето за спешна помощ и благодарение на моята осъзната и дълбоко проникнала в душата ми мисъл - **“Не Аз, Христос в мен”**, можах да спася шест млади хора вече в клинична смърт, или близо до нея. В такъв момент се чувствах сякаш съвсем сама в целия свят с умиращия човек и се обръщах с всичката сила на душата си към Христос за помощ. И изведнъж се успокоявах, преставах да треперя от страх дали ще успея. В този миг почувствах прилив на сили, спокойствие, бързо изплуваха всичките необходими медицински познания какво трябва да направя. Извършвах го и човекът се връщаше към живот. **Велико нещо е, щастие е да почувстваш силата на Христос!**

В. Поленов – Христос възкресява дъщерята на Яир

Имам приятелка, дълбоко вярваща християнка, която след дълго боледуване усещала, че вече умира. Но в този миг с всичката сила на душата се помолила на Христос да я спаси. Веднага почувствала, че я залива огромна бяла искряща светлина, която пронизала цялото ѝ тяло. Тя чувствала, че това е Христос. От този миг започнало оздравяването ѝ.

Важно е да се знае, че ние **можем да работим за нашите идеали не само на Земята**. Христос пренася идеалите ни и след нашата смърт. Така душите на починалите помагат на своите близки, които са на Земята. Д-р Рудолф Щайнер в гореспоменатата книга дава два примера за личности, овладели антропософията, които след смъртта си помагат много в работата на цялото антропософското общество.

Ако имаме Христовия импулс в нас, ние можем да помагаме на починалите наши близки, а също и да получаваме помощ от мъртвите, които изпитват любов към нас.

Нека да си пожелаем да бъдем такива личности, проникнати от Христовата сила на любовта, с достоинствата на съзнателната /духовна/ душа. И тогава можем да кажем с думи от Библията: **“Обичам Бог повече от всичко, а ближния - колкото себе си”!**

Защото Христос е нашият утешител, осветяващ мислите ни, помагащ ни да преодолеем всяко изпитание и трудност в живота и да осъществим идеалите си. Нека живеем винаги с мисълта: **“Не Аз, а Христос в мен”!**

д-р Иванка Кирова

ЗА ЛЮБОВТА, НАДЕЖДАТА И ПРОШКАТА

Седем са стъпките на Христос от земното битие към човешкото безсмъртие. През седем степени преминава Неговата божествено-човешка същност - от „измиването на нозете“, през „трънния венец“, „бичуването“ и смъртта, за да стигне до Възкресението и Възнесението. Това е спасителният път на човешките души, решени да следват Христос. Днес сме едва в началото. Осъзнаването на собствените житейски задачи, преодоляването на слабостите

Измиването на нозете - стенопис

и недостатъците, както и грижата за онези, които, изоставяйки в собственото си развитие, ни предоставят условия за усъвършенстване и духовен растеж – това са само част от

посланията към хората, загатнати в първия етап от спасителната Христова мисия. Така любовта, великодушието и прощката стават част от моралния облик на съвременния човек, а душата, преобразявайки себе си променя и усъвършенства духовната същност на света.

ЧОВЕШКИЯТ ГРЯХ И БЪДЕЩЕТО НА ЗЕМЯТА

Чрез опрощението на греховете Христос поема върху себе си обективните последици от нашите грехове, които се записват в световната памет, в хрониките Акаша. Това се отнася за всички човешки прегрешения, включително и за тези, които са извършени преди земния живот на Христос, независимо от това дали човекът вярва в него или не. В Акаша обаче те са по-видими за този, който се е свързал с Христовия импулс.

Вината, която поемаме върху себе си, грехът, с който се натоварваме, това не е само наш, а обективен световен факт, той представлява нещо и за света. Това, което сме нарушили, поправяме чрез нашата карма; но това, че сме извадили очите на някого, това се е случило, това действително е станало, то остава в обективния ход на света. Петното, което сами сме си причинили, ще изчистим с нашата карма, но обективният факт остава, него не можем да изтрием чрез отстраняване на нашето несъвършенство. Трябва да различаваме последиците на даден грях за нас самите и последиците на греха за обективния свят. Ако разгледаме времето на човешкото развитие от мистерията на Голгота насам и стигнем до хрониките Акаша без да сме проникнати от същността на Христос, много лесно можем да се заблудим. Защото в хрониките Акаша има записи, които много често не съответстват на това, което намираме в кармичната еволюция на отделния човек. Нека приемем, че през 733 година е живял човек, който е поел тежка вина върху себе си. Ако изследвате хрониките Акаша без да имате каквато и да е връзка с Христос, няма да намерите съответната вина. Ако обаче се концентрирате върху човека, който е продължил да живее и проучите кармата му, ще намерите следното: да, върху тази човешка карма има още нещо, което той трябва да изплати; това би трябвало в определен момент да е записано в Акаша, но го няма в нея. Това е така, защото Христос действително е поел върху себе си обективната вина. В момента, в който се проникна от Христос и изследвам хрониките Акаша с Христос, установявам, че Христос е

поел вината и продължава да я носи като дух. Запазва се кармичната справедливост, но по отношение на действието на вината в духовния свят се намесва Христос, който отнася вината в своето царство. Това има значение не само за времето след мистерията на Голгота, а и за времето преди това. Не е просто легенда, че след смъртта Христос е слязъл при мъртвите. Чрез това той е направил нещо за душите, взел е вината и греха от предходните времена върху себе си.

Нека помислим за края на земята, за времето, когато хората ще са завършили своите земни инкарнации. Човешките души ще са уравнили по определен начин своята карма. Но нека си представим, че всичката вина се е запазила и продължава да действа в Земята. Тогава в края на земното време ще дойдат хората с тяхната пречистена карма, но Земята няма да е готова да се развие до ниво Юпитер и цялото човечество ще остане без място за живеене, без възможност за развитие. Това, че Земята се е развивала заедно с хората, е последица от делото на Христос. Всичко, което би се натрупало като вина за Земята, би я тласнало в мрака и ние нямаше да имаме планета за по-нататъшно развитие. За нас самите можем да се грижим чрез кармата, но не и за цялото човечество и за онова, което в земната еволюция е свързано с еволюцията на хората. Чрез смъртта на Христос на Голгота човекът няма да види своите прегрешения, а ще види този, който ги е поел; ще види обединено в същността на Христос всичко онова, което в противен случай би се разпространило в хрониките Акаша. Вместо хрониките на Акаша пред него стои Христос.

И ако Христос в известен смисъл е поръчал на тези, които действат в негово име, да опрощават грехове, с това не се има предвид увреждане на кармата, а по-скоро спасение на земното царство за онези, които е свързан с Христос от последиците на вината и греха, които са обективни факти, дори и ако са били елиминирани чрез по-късната индивидуална карма.

Рудолф Щайнер

ЕДИННО АНТРОПОСОФСКО ОБЩЕСТВО Тема за работа през 2017/18 година СВЕТЛИНА И ТОПЛИНА ЗА ЧОВЕШКАТА ДУША

Как можем да постигнем мир чрез Медитацията на основополагащия камък 100 години след импулса на тричленния социален организъм?

Скъпи членове на Антропософското общество, скъпи привърженици на антропософското движение, скъпи приятели!

През последните години въпросите за себепознанието и познанието за света от различни гледни точки, както и за мисията на злото в еволюцията на духовната (или съзнателната) душа бяха в центъра на нашата работа. Сегашните събития с непрекъснато разрастващите се войни и терористични атаки, социалните напрежения и концентрацията на политическа власт в ръцете на отделни хора, ни засягат екзистенциално. Загубата на реалност съпътстваща дигитализацията и новите технологии, които дори предсказват края на човечеството, се изправят пред нас по-настойчиво от всякога с въпроса за нашата истинска същност и духовна съдба. Начина, по който мислим за себе си – дали гледаме на себе си като машини или животни – ще определи нашата реалност. (1)

Опитът от Световната конференция в Гьотеанума, на която присъстваха около 800 души от цял свят, събрали се, за да изживеят заедно един процес на търсене, ориентиран към бъдещето, беше проникнат от Медитацията на основополагащия камък. Положителните отзиви, които получихме, потвърдиха намерението ни да насочим вниманието си през следващите години – с различен акцент всяка година – на Медитацията на основополагащия камък. Това ще бъде един опит за развитие на вътрешния ни орган за себепознание и познание за света. Рудолф Щайнер произнася „новите Аполонови думи Познай себе си“ – на 25 декември 1923 г., когато представя Медитацията на основополагащия камък в мантрична форма като резултат от своето 30-годишно духовно изследване на тричленния човек.

Лъчезарната светлина на мислите

Много членове отдавна работят задълбочено с Медитацията на основополагащия камък. Непрекъснатото обновяване на подхода към тази медитация може да ни помогне да се свържем с импулсите на Основополагащия камък от 1923 г. и да подготви почвата за хармонично и активно сътрудничество. Когато работим медитативно с Основополагащия камък, към нас се излъчва „светлината на мислите“ и ни помага да извличаме нови инспирации за нашите действия от „духа, който властва в лъчезарната светлина на мислите около додекаедричния камък на любовта“. (2) През следващите години бихме искали да отделим повече внимание на духа на Основополагащия камък и да насърчим стремежа към по-задълбочено разбиране на тричленния човек от

тяло, душа и дух чрез вътрешна практика.

До нас е достигнало огромно богатство от духовно познание, но днес е изключително важно всеки отделен аз да намери и изживее отново първоначалните импулси. За да стане това, себепознанието не трябва да остава субективен акт, ограничен до разбирането на собствената индивидуалност, а да се стремим да разберем общочовешкото в нас и в другите.

Трансформиращата сила на Основополагащия камък

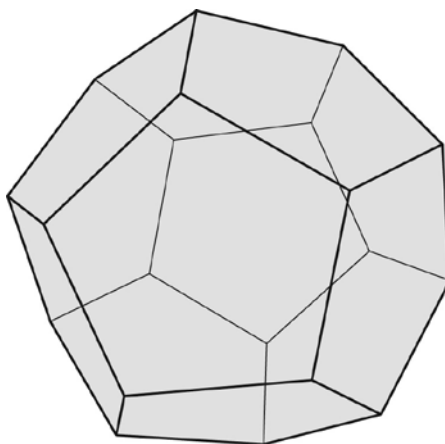
Обективността на духовната светлина в Основополагащия камък може да трансформира антропософския ни живот. Рудолф Щайнер вижда Основополагащия камък като основата, върху която хората могат да издигнат заедно една „сграда“. (3) През следващите години бихме искали да използваме трите големи упражнения „духовно спомняне“, „духовен размисъл“ и „духовно виждане“ като основа в нашата съвместна работа. Всяка година ще въвеждаме нов акцент в тази обща тема.

Без да се пренебрегва развитието на духовната (или съзнателната) душа, работата върху Основополагащия камък може да инспирира елементи от една социално ефективна и лечебна култура на Духа-себе. Трите упражнения обаче, не трябва да се разбират като установени духовни техники. Те насищат с духовен живот три сфери и ни помагат да развием индивидуалните и социалните измерения на Духовното спомняне, Духовния размисъл и Духовното виждане, всяко от които представлява едно отделно цяло. През тази година ще поставим в центъра на внимание Духовното спомняне. Нека силите, които можем да получим от източника да бъдат наша пътеводна звезда!

Тристранна практика

Призивът към човешката душа е насочен към нас като човешки същества от три страни. Трите измерения, в които се учим да се чувстваме космически поставени ни свързват с „Духа Отец от висините“, „Христовата воля около нас“ и „Мировите духовни мисли“. Това чувство на свързаност може постепенно да се развие чрез упражненията, към които ни насочват трите призива.

Кой ни говори така? Кой ни призовава да правим тези упражнения? В хода на упражненията ние осъзнаваме основните душевни и духовни ориентири и постепенно стигаме до познание, което обхваща нашата земна и космическа същност. Това познание ще става все повече основа за ново и още по-задълбочено разбиране, чувстване, изживяване и

поведение в света и с другите хора.

Упражнявай духовно спомняне

Още първият призив „Упражнявай духовно спомняне“ съдържа в себе си едно богатство от въпроси, настроения и упражнения. Спомнянето е основната душевна дейност на аза.(4) Когато се концентрираме върху нашите спомени, пред вътрешното ни око се явява един просторен пейзаж, изграден в течение на нашия живот. Спомените ни дават нашата идентичност: ние чувстваме себе си като индивидуалност със собствена характерна биография, която започва в определена точка от живота ни и се развива към друга точка, която все още е скрита от нас.

В цикъла лекции по време на Коледното събрание „Световната история и мистериите в светлината на антропософията“ Рудолф Щайнер разглежда паметта на ранното човечество, подканяйки ни да разберем съвсем различни душевни конфигурации: Следатлантските хора поставяли знаци или мемориали на земята, които им помагали да си спомнят. По-късно паметта става ритмична, а с началото на гръцката философия се появява и сегашната ни времева памет. Дали днес все още можем да намерим различни форми на памет в света и могат ли те да ни помогнат да открием и разберем други форми на съзнанието? Антропософията ни стимулира да придадем духовна насока на нашата памет чрез упражнения.(5)

В контекста на Коледната конференция Рудолф Щайнер посочва упражнения за засилване на паметта. В лекционния цикъл „Форми на мистериите“(6) той препоръчва да медитираме върху събитие в нашето детство или младост. Това упражнение за памет може да ни помогне да се почувстваме едно цяло с природата и да изживеем по нов начин слънчевия изгрев. Навлизайки все по-дълбоко в това изживяване, ние можем да срещнем Първата йерархия в сиянието на изгряващото слънце и да изградим нова връзка със света на Бог Отец. Така става възможно да постигнем една одухотворена форма на спомнянето.

Разширяването на погледа отвъд границата на раждането ни също засилва паметта. Можем да се запитаем например какви решения сме взели преди раждането си, които са ни довели до сегашната инкарнация. Тук не става въпрос за спекулация или откриване на собственото ни кармично минало, а за осъзнаването на друг произход и други съдби, защото те определят нашата работа, нашите срещи и взаимоотношения, и ни изправят пред определени предизвикателства, докато се опитваме да живеем и работим заедно, особено при срещите ни с хора, които не ни се струват симпатични или не ни привличат. В Антропософското общество ние сме призовани да работим заедно в една общност. Една правилно възпитавана памет може да ни открие нови начини за съвместна работа, за нова „слънчева карма“, която е предпоставка за създаването на нова хуманна култура.(7)

Ретроспекция и духовно виждане

Чрез ретроспекцията ние развиваме нашата воля и едновременно нашето мислене. Затова четвъртата част от Медитацията на основополагащия камък може да се счита за

практическо упражнение в духовно спомняне. То ни връща към „повратната точка на времето“, първоначалния Христов импулс, който дава светлина и топлина на нашите души, не позволява на тъмнината да вземе връх и ни помага да видим духа. Ретроспекцията ни дава възможност да упражняваме нашата воля, да надскочим обикновената памет – която е просто повторение на миналото – и да придобием способността действително да се придвижваме във времето. Така спомнянето означава навлизане в областта на вечния етер.

При ретроспекцията не става въпрос да размишляваме в обратен ред върху собствените си мисли и възгледи, а върху това, което идва да ни посрещне от външния свят, така че нашата воля да се откъсне от физическото. Ние се разширяваме в света около нас и изживяваме как този свят ни е формирал и какво сме станали чрез него.

Този вид ретроспекция, която може постепенно да стане духовно спомняне, ни позволява да срещаме хората по имажинативен начин. Волевото усилие в упражнението за ретроспекция подпомага духовното спомняне. Чрез упражняване на духовно спомняне другият може да стане образ в нас и да се изразява имажинативно в духовното виждане. (8) И още нещо: в тази дейност ние намираме основите на съвременното посвещение и неговото изживяване.

Как мисленето става виждане

Рудолф Щайнер обяснява в по-общ смисъл прехода от мислене към виждане чрез прилагане на волята. Когато правим истинско усилие да мислим, приемайки и упражнявайки един мисловен организъм, както е описано във „Философия на свободата“, нашето мислене става свободно. В същото време нашата воля трябва да стане прозрачна за нас. Докато сме водени от неосъзнати волеви импулси и не се стремим към яснота във връзка със собствената ни воля, нашето мислене ще остане философско.

Ако обаче станем все по-прозрачни за самите себе си чрез упражнения като ретроспекцията например, и ако се научим да виждаме духовния свят чрез прозрачната ни волева същност, нашето мислене ще стане виждане. Упражнявайки духовно спомняне, ние ще постигнем духовно виждане и ще получим импулси за нашите действия от духовния свят.

Като правим заедно тази стъпка в работата си върху Медитацията на основополагащия камък, въз основа на цялата антропософия, ние се надяваме да вдъхнем живот в тези фундаментални упражнения.

Кристиане Хайд,

член на ръководството на Гьотеанума

Яп Саймънс,

Генерален секретар на АО в Холандия

1. Рудолф Щайнер, „Карма на неистината“, Събр. съч. 173б, лекция от 13 ноември 1917 г.
2. Рудолф Щайнер, „Коледното събрание“, Събр. съч. 260
3. Рудолф Щайнер, „Коледното събрание“, Събр. съч. 260
4. Рудолф Щайнер, „Въведение в тайната наука“, Събр. съч. 13, втора глава
5. Рудолф Щайнер, „Антропософията. Един обзор след 21

- години“, Събр. съч. 234, лекция от 10 февруари 1924 г.
6. Рудолф Щайнер, „Форми на мистериите“, Събр. съч. 232, лекция от 23 ноември 1923 г.
7. Рудолф Щайнер, „Кармични връзки“, Събр. съч. 240, лекция от 25 януари 1924 г.
8. Рудолф Щайнер, „Основното социално изискване на нашата епоха“, Събр. съч. 186, лекция от 7 декември 1918 г.

Препоръчителна литература:

Рудолф Щайнер, „Коледното събрание“, Събр. съч. 260, лекция от 25 декември 1923 г.

Рудолф Щайнер, „Форми на мистериите“, Събр. съч. 232, лекция от 23 ноември 1923 г.

Рудолф Щайнер, „Световната история и мистериите в светлината на антропософията“, Събр. съч. 233, лекции от 24 и 25 декември 1923 г.

Рудолф Щайнер, „Антропософията. Един обзор след 21 години“, Събр. съч. 234, лекция от 10 февруари 1924 г.

Рудолф Щайнер, „Кармични връзки“, Събр. съч. 240, лекция от 25 януари 1924 г.

Рудолф Щайнер, „Въведение към мистерията на Голгота“, Събр. съч. 240, лекция от 7 март 1914 г.

ВЕЛИКДЕНСКИ РАЗМИСЛИ ЗА ДИМО ДАСКАЛОВ

От 1989г. до днес всеки Великден ме кара да си спомням за Димо Даскалов, защото тогава душата му се пренесе в духовния свят. Интересно е, че не помня много подробности, въпреки че съм го познавал 7-8 години. Но особено съм запомнил погледа му по време на първата ми среща с него. Предварително знаех от П. Абаджиев, че Димо Даскалов е превел 70-80 антропософски книги. Вече бях прочел няколко от тях и си бях изградил идеализирана представа за него, която се потвърди при срещата. Веднъж, когато бях на 31 години, ние с П. Абаджиев пътувахме заедно и той ми показа стареца, който стоеше прав до вратата на автобуса в очакване да спре на следващата спирка. Погледите ни се срещнаха за няколко секунди и той слезе. Останах изумен от дълбокото смирение в израза на лицето и мъдростта в очите му – нещо, което не може да се постигне преди 72 годишна възраст. Разбира се, Рудолф Щайнер е изключение. Всички антропософи сме били впечатлени от погледа му, подканващ към духовна активност, без всякакъв укор. Оставени сме свободно да решаваме какво ще правим със себе си.

Чичо Димо идваше сравнително рядко на срещите на групата ни, състояща се от 8-9 млади хора в дома на Недялко Абаджиев. А и ние го пазехме от държавна сигурност след обиска и конфискацията на книгите му от милицията. Групата ни се събираше по-рядко в моя апартамент, но когато 2-3 пъти в годината у нас гостуваше Вера Гюгелиева, тогава идваше и чичо Димо. Веднъж дори записах една такава среща на касета. Ако някой иска да чуе лекция на чичо Димо с коментари на леля Вера, може да дигитализира и качи записа в сайта на АОБ. Леля Вера беше негова връстничка и същевременно негова противоположност – много емоционална и крайно отдадена на симпатии и антипатии. С нея се общуваше много трудно и само чичо Димо можеше да я слуша спокойно без онова одобрение или неодобрение, за което говори Рудолф Щайнер. В тази връзка си спомням думите на леля Динка, съпругата на чичо Димо, която също никак не беше лесна. След погребението му тя каза: „Само веднъж съм го видяла леко ядосан през дългия ни семеен живот, когато на обвинението ми: „Димо, как може да си толкова глупав!“, той отговори с лека промяна на интонацията: „Кой, Динке, аз ли съм глупав?“

Неговият равен, тих и спокоен глас не беше израз на мек характер. В един негов разговор с Петър Дънов ясно се

откроява смелостта му. Знаейки, като антропософ, че второто пришествие на Христос е в етерно, а не във физическо тяло той му задава въпроса: „Г-н Дънов, знаете ли, че някои Ваши последователи считат, че Вие сте второто пришествие на Христос?“ Дънов каза: „На тяхно място и ти щеше да мислиш като тях.“ На което чичо Димо отговаря: „Тогава не искам да имам нищо общо с Вас!“ Коментарът му пред нас беше, че е очаквал Дънов да каже, че това не е така. Чичо Димо е разказвал това на дъновистите в Стара Загора, но кой ще му повярва, ако Дънов не го потвърди. Този случай показва Михаиловата му смелост.

Един мой съученик беше голям любител на кълтри музика и мечтаеше да живее в Америка. Той се познаваше с една жена, която беше видяла Христос по време на клинична смърт, след което беше станала религиозна, понякога виждаше бъдещето на близки хора и ги лекуваше. Тя се страхуваше да демонстрира способностите си пред непознати, но след няколко срещи с мен, вече ми имаше доверие. Веднъж, през 1987 г. приятелят ми я попита: „Ванче, кога ще отиде в Америка?“, тя отговори изненадващо: „Йордан ще отиде пръв, а ти ще отидеш при него след това.“ Тогава и двамата не взехме думите ѝ насериозно. Впоследствие аз бях 8 години в Америка, а приятелят ми е там вече 18 години. На мен тя казваше: „Аз съм виждала Христос и понякога усещам, че не е далеч от мен, но се чудя как е възможно ти да знаеш повече от мен за Него и да си по-близо до него.“ Моето обяснение е, че вече от 6-7 години четях антропософски книги. По-късно, когато я заведох при чичо Димо, тя ми каза, че той е като светец, с което потвърди това, което предусещах. А когато ѝ показах снимка на Рудолф Щайнер, тя усети, че е голям светец, ясновидец и учен, който изследва духовния свят. Не помня добре думите ѝ. Когато чичо Димо се разболя, два-три пъти водих Ванчето при него в желанието си да му помогне. Тя се опита, но според мен знеше, че му остава да живее съвсем малко, въпреки че не го казваше.

Изминаха 28 години от смъртта му. Знаем, че ретроспекцията на изминалия живот продължава около една трета от земния живот. След което душата може да помага на свързаните с нея души, които са още на земята. Това ни дава основание да се надяваме, че помощта на Димо Даскалов за антропософията в България и Стара Загора ще се засили.

Йордан Димитров

РЕЗИГНАЦИЯТА НА МИХАИЛИТИТЕ ПРЕЗ 19 И 20 ВЕК

Тази статия излиза по повод на публикуваната в началото на 2017 втора част на книгата „Рокфелер център и тайните жестове на масонството“ и разкрива повече подробности за начина, по който определена окултна англо-американска група стига до властта през 20 век. По въпроса Рудолф Щайнер пише в бележника си през 1917 следното:

*„Властта се държи от група хора, която иска да управлява света с помощта на гъвкави импулси на капитала и икономиката. Към нея принадлежат всякакви кръгове, които тя е в състояние да обедини и организира на икономическа основа. Съществено, което знае е, че руската област е населена от неорганизирана човешка маса, в която е заложен зародиша на социалистическата организация на бъдещето. **Овлабяването на зародиша на социалистическия импулс е висшата цел на тази антисоциална група.** Тя няма да може да я постигне, ако Централна Европа потърси обединение със зародишния импулс на Изтока. Щом Централна Европа разкрие този факт на света, една неистина ще бъде заменена с истина. По един или друг начин войната ще продължи дотогава, докато германците и славяните не се обединят в името на общата цел за освобождението на човечеството от робството на Запада. Алтернативата е само една - лъжата, която Западът използва за постигането на целите си, да бъде разобличена като се заяви, че създателите на англо-американизма са двигателите на движението, коренящо се в импулсите на Френската Революция (организирана от кръгове на Свободното масонство – бел. авт.); те се прикриват зад определени революционни фрази и целят по капиталов път да установят световно господство. В противен случай противопоставянето на световното господство на тази окултна група от англо-американския свят ще се осъществи в бъдеще по кървав път от поробения германско-славянски свят, с което истинската духовна цел на Земята ще бъде спасена.“* 1917, Събр. съч. 173 С

Написаното от Рудолф Щайнер повдига редица въпроси като например този, как и защо именно тази англо-американска окултна група стига до световната власт с финансови и икономически средства, а не друга с позитивен характер, или има ли същата общо със създаването и контролирането на Федералния резерв в САЩ през 20 и 21 век? За да отговорим, трябва да разгледаме от една непозната досега гледна точка Битката на архангел Михаил на небето през 1879, която води до появата на земята на една нова, специфична

“..... по силата на един странен парадокс, през Петата епоха човечеството е доведено до едно ново изживяване на Мистерията на Голгота чрез силите на злото. Чрез изживяването на злото ще стане възможно за Христос да се появи отново, точно както през Четвъртата епоха той се появи чрез изживяването на смъртта.”

Рудолф Щайнер

форма на злото. Тогава, както е известно, определени духовни същества от войнството на архангел Михаил свалят от небето на земята своите демонически или ариманически противници. Този акт се изобразява често в творбите на старите майстори, където михаилитите, отстоявайки своите небесни позиции, изтласкват на земята

своите противници. В такива случаи водеща фигура е архангел Михаил, заедно с Бог Отец, който държи световната сфера. Примери за това са илюстрациите на фиг. 1, 2 и 3. На първата михаилитите избутват демоните на земята или както казва Рудолф Щайнер, в „главите на хората“, а над тях е армията от духовни същества, застанали на колене около трона на Бог.

Фиг. 1

Победата на небесните михаилити през 1879 всъщност се състои в това, че те остават на небето, за разлика от техните противници, които слизат долу на земята. Това обаче не трябва да се разбира само в абстрактен смисъл, а също и напълно буквално, тъй като както сред едните, така и сред другите има човешки индивидуалности, първите от които *не се инкарнират или отказват да се инкарнират на земята*, за разлика от вторите, които са принудени да го направят. Става въпрос за човешката част от войнството на Михаил, за която Рудолф Щайнер говори не еднократно, както и за нейния демонически аналог! Така по време и след Битката на Небето първата остава на небето, а втората, по-

материалистическата, слиза на земята, заради която много от процесите на нея получават мощен материалистически отенък. Участие в последната би трябвало да има и въпросната властимаща окултна англо-американска групировка, която се изявява в окултната област на света. Намек за това се съдържа в следните думи на Рудолф Щайнер:

„Тази част от човечеството обаче, която ще положи най-добрата основа за онова, което ще настъпи през следващата Шеста следатлантска културна епоха, по време на Петата следатлантска културна епоха, когато това се подготвя, ще бъде едва малко склонна да действа на физическото поле. В известна степен тя ще показва недостатъчен интерес към дейностите на физическото поле, а ще работи за издигане на душевния живот на по-висока степен, а именно за добиването на известна духовност. Поради тази причина други хора, по-малко подходящи за духовен живот, ще успеят да завоюват определени властови позиции.” GA 178

С това е свързан и отговорът на Рудолф Щайнер на въпроса на неговия близък сътрудник Йоханес Валтер Щайн, защо троичният социален ред не успява, който гласи: „*Защото не всички бяха инкарнирани!*”¹ Тук трябва да се има предвид, че платониците съвсем не изчерпват по-висшата, небесната част от войнството на архангел Михаил, а към нея се числят и други индивидуалности, като например тези на средновековните манихеи (богомилите) и, както става ясно от упомената в началото книга, на ренесансовите свободни масони.

За естеството на Битката на небето през 1879, свързано с по-слабото ангажиране със земните процеси и неинкарнирането в тях на част от небесните михаилити, говори и следното нейно описание на Старата Луна, когато конфликтът е между изоставащите и напредващите ангели²:

„Естествено, еволюционният път на тези декласирани същества (Динамисите – йерархията, една степен по-висока от тази на Елохимите - бел.авт.) тръгва в съвсем друга посока - твърде различна от посоката на техните събратя. Да, техните действия са съвсем различни и една от последиците е, че на Старата Луна в известен смисъл те се превръщат в изкустители на съществата, които наричаме Ангели. На Старата Луна Ангелите постигат своята човешка степен, при което възникват такива Ангели, които като наблюдават последиците от препятствията, си казват: - Ето, сега ние бихме могли да започнем борба срещу тези препятствия и така да се потопим изцяло в процесите на Лунното развитие. Ние обаче искаме да напуснем Старата Луна, не искаме да се спускаме долу на нея, а да останем горе при добрите Богове! - И в определен момент тези Ангелски Същества се откъсват от потока на Лунното развитие, от влиянието на Ди-

намисите, които също така предизвикват трудности. Обаче на Старата Луна има и други Ангелски Същества, които си казват: - Не, ние няма да ги последваме, защото ако го направим, в еволюцията няма да бъдат внесени никакви нови елементи! - Именно заради това, че възникват тези големи препятствия, еволюцията на Старата Луна успява да намери верния път.

Съществата, които си казват: „Ние не искаме да имаме нищо общо с онова, което става там долу!“ напускат планетарната маса на Старата Луна и се присъединяват към онези, чиято арена на действие е Слънцето. Отсега нататък те престават да имат отношение към всички онези препятствия, за които казахме, че възникнаха на Луната. А другите, които избират проблематичния път на развитие, трябва да приемат в своята телесна организация всичко онова, което произтича от препятствията. Те трябва, така да се каже, да се втвърдят в много по-голяма степен от предвиденото. Техните телесни обвивки наистина стават много по-твърди от предвиденото. В своите тела те просто поемат логичните последици от действията на Динамисите. Обаче не трябва да забравяме, че все пак в божествения план на сътворението действията на Динамисите имат своето точно определено място. Да, Луната се превърна в Земя и основните планетарни процеси се повториха.....” GA 110

Вземайки предвид последното изречение от този цитат и перифразираме тази „лунна” Битка, отнасяйки я към земната, разиграла се през 1841 – 1879, картината ще изглежда по следния начин:

„Естествено, еволюционният път на тези декласирани същества³ тръгва в съвсем друга посока - твърде различна от посоката на техните събратя. Да, техните действия са съвсем различни и една от последиците е, че на Земята в известен смисъл те се превръщат в изкустители на съществата, които наричаме хора. На Земята хората постигат своята човешка степен, при което възникват такива хора, които като наблюдават последиците от препятствията, си казват: - Ето, сега ние бихме могли да започнем борба срещу тези препятствия и така да се потопим изцяло в процесите на Земното развитие. Ние обаче искаме да напуснем Земята, не искаме да се спускаме долу на нея, а да останем горе при добрите Богове! - И в определен момент тези хора се откъсват от потока на земното развитие, от влиянието на Елохимите, които също така предизвикват трудности. Обаче на Земята има и други хора, които си казват: - Не, ние няма да ги последваме, защото ако го направим, в еволюцията няма да бъдат внесени никакви нови елементи! - Именно заради това, че възникват тези големи препятствия, еволюцията на Земята успява да намери верния път.

¹ виж: The Golden Blade, 1991, p. 68

² Според Рудолф Щайнер такива битки се извършват периодически в световната еволюция

³ Елохимите са йерархия, една степен по-ниска от Динамисите

Съществата, които си казват: „Ние не искаме да имаме нищо общо с онова, което става там долу!“ напускат планетарната маса на **Земята** и се присъединяват към онези, чиято арена на действие е **Слънцето**. Отсега нататък те престават да имат отношение към всички онези препятствия, за които казахме, че възникнаха на **Земята**. А другите, които избират проблематичния път на развитие, трябва да приемат в своята телесна организация всичко онова, което произтича от препятствията. Те трябва, така да се каже, да се втвърдят в много по-голяма степен от предвиденото. Техните телесни обвивки наистина стават много по-твърди от предвиденото. В своите тела те просто поемат логичните последици от действията на **Елохимите**. Обаче не трябва да забравяме, че все пак в божественния план на сътворението действията на **Елохимите** имат своето точно определено място. **Да, Земята ще се превърне в Юпитер и основните планетарни процеси ще се повтарят.....**”

От това става ясно, че колкото и парадоксално да звучи, през втората половина на 19 век най-висшата човешка част от михаилистическия орден отказва да слезе и инкарнира на земята по времето, когато материализмът кулминира. В това се състои нейната победа! Целта е да бъде избегнато по-нататъшното материалистическо стимулиране на човешката цивилизация, заради което ангажирането с чисто земната, „практическата“ страна на нещата би било недопустимо осквернение:

“Описаните трудности, даже невъзможността Михаил да действа в човешките души, е свързана с това, че той самият не желае по какъвто и да било начин да влезе в съприкосновение с физическото настояще на земния живот. Той иска да остане в онова отношение на силите, което от най-дълбока древност е валидно за духове и хора (!) като него. Всякакво съприкосновение с това, с което човекът си има работа във физическия живот на земята, за него е осквернение!” GA 26

Вероятно именно този отказ от земно проявление на най-прогресивните в духовно отношение хора и духове, сродни с Михаил, е равносилно на предаването на властта в ръцете на материалистите от англо-американския окултен орден. Тя се оказва в техните ръце по този начин, след което се употребява за повеждането на човечеството към дълбините на земния материализъм, където то днес сякаш все повече засяда!

Във връзка с приключилата през 1879 Битка на небето основното нещастие, което западните окултисти систематически се опитват да предизвикат през 20 век е поставянето на всевъзможни препятствия пред възприемането на Второто пришествие на Христос, което започва през 1933 в най-близкия до земята свръхсетивен свят. С него въпросните окултисти са отлично запознати, тъй като, настъпването му е публична тайна през първата половина на 20 век, за което Рудолф Щайнер казва:

„Онези, които третират тези неща по неправилния начин, знаят за появата на Христос точно толкова добре, колкото и аз!” GA 178

Въпросните окултисти, които очакват новата поява на Христос, са известни със своите сериозни окултни знания и умения, заради което не е случайно това, че Рудолф Щайнер ги нарича „посветени“ и специално апелира към публичното им изобличаване. Вероятно именно на тях трябва да се припишат поставянето на Елена Блаватска в състояние на окултен плен, отравянето на Рудолф Щайнер през 1923/24, използването на насилствено умъртвени хора за набиране на информация за предстоящи духовни събития, съзнателното използване на силите на свързания със земния магнетизъм етерен Двойник в Северна Америка, разработването и провокирането на революциите във Франция през 1789 и Русия през 1917, планирането на Първата Световна война през 1914, към което най-вероятно трябва да се добави и създаването на ИДИЛ в Близкия Изток като средство за икономическото разоряване на Русия и налагането на практически тоталитарния Нов световен англо-американски ред (виж: <https://www.facebook.com/notes/mart-atanassov/ужасяващият-21-ви-век-визия-за-евразийския-конфликт-описана-в-лондон-през-1992-г/1616564955311633>) и много други. Не само това, но както личи от встъпителния цитат, тези хора посягат и на бъдещето на планетата с опитите си да изземат бъдещия социалистически импулс от славянски народности с цел консервирането на инстинктивния западен материализъм.

Въобще мащабите и замахът, с който действат въпросните англо-американски окултисти, са безпрецедентни, несравними и съвсем не за подценяване. Особено отличителен е опитът им за превенция на ефектите от Второто пришествие, който е от техен главен интерес и който и до днес остава с неясен резултат. Той обаче не е случаен, хаотичен или произволен, а напротив, съобразен е с явлението „Резигнация на Боговете“, засегнато от Рудолф Щайнер в поредицата лекции от цикъла „Еволюцията от гледната точка на истината“⁴. То се състои в частичното отхвърляне на една жертва, принесена от една висша духовна инстанция в името на друга, още по-висша такава, наречена „Вселенско Космическо Същество“. Втората явно е тази на Бог Отец, докато първата е свързана с принципа Бог Син! Благодарение на това на земята се ражда злото, без което съществуването би се превърнало в пустош, населена от „добри“, но полусъзнателни и автоматизирани в действията си хора.

Персонализирана и датирана тази Резигнация, както личи по всичко, се осъществява от Бог Отец Яхве, който е възплъщението на Всевишния Бог Отец в Йерархията на Елохимите и главен негов представител на земята от лемурийско време до днес. Именно той води Битката на небето, която отделя луната от земята през древна Лемурия, а в средата на 19 век по време на поредната такава сваля, или с други думи казано, освобождава демоническите духове, които по този начин се сдобиват с власт на земята. Това е

⁴ издателство „Даскалов“, Стара Загора, 1998, GA 132

накратко описано от Рудолф Щайнер по следния начин:

„От особено значение е фактът, че в средата на 19 век - през петдесетте години - Яхве в известно отношение преустанови контрола над вражеските духове и те придобиха особена власт.” (GA 186)

Въпросната власт враждебните на Бог духове упражняват на земята, а не на небето, откъдето са свалени по време на Битката на небето през 50-те години на 19 век. Така се стига до появата на определен вид зло в земния свят, което най-вероятно има общо с въпросната англо-американската окултна групировка. То обаче, както става ясно, не се налага на земята по своя собствена воля, а по божествена! С всичко това има общо архангел Михаил, който неслучайно е наречен „Кой е като Бога?” и „Лицето на Яхве”. На безбройните апокалиптични сцени от старите майстори, които отразяват Битката на небето, той стои редом до Яхве (фиг. 2 и 3) и дори си взаимодейства с него, какъвто е случаят на фиг. 2. От това става ясна дълбоката връзка между двамата, която датира от древността и продължава до ден днешен.

Фиг. 2↑ и 3↓

Фактически *бездействието на михалитите на небето от 1841 насам* „опълномощава” противниците им и им осигурява въпросните властови позиции, сред които вероятно са задкулистното управление на американската държава, Федералния резерв, клуба Билдерберг и др. Най-близките до Михаил индивидуалности провокират появата на злото на земята като алтернатива на доброто, нещо, което Рудолф Щайнер формулира по следния начин:

„Боговете сами създават своите противници.” (GA 132)

Така възникналата ситуация е предизвикателство за човечеството, което то трябва да разреши, като първо вникне в него. Към подобно нещо всъщност апелира цялата дейност на Рудолф Щайнер и тази част от михалитите (аристотелиците), които се прераждат на земята през 20 век. Парадоксалното в случая е, че заелите опразнените на земята властови позиции западни окултисти донякъде осъзнават факта, че това, което правят, има нещо общо с волята на Бог Отец. Това личи например от мотото *In God We Trust*, както и от цялостния дизайн на 1-доларовата американска банкнота. Чрез тях те практически апелират към волята на Бог и дори демонстрират вярата в своята богоизбраност. Макар това явно да не е точно така, все пак личи тяхната дълбока проникателност в тайните на световното битие, с каквато малцина други могат да се похвалят...

Освен тези западни окултисти и Рудолф Щайнер, има и други, които са наясно с естеството на Резигнацията на Бог, която дава известно предимство на злото над доброто (Христос). Това са ренесансовите стари майстори, които я отразяват безброй пъти в своите произведения. От тях личи огромното им езотерическо проникновение, повлияно от вдъхновяващия ренесансовата епоха архангел Михаил, съчетано с недостижимата за днешните хора художествена изаязност. Някои примери за такива творби могат да бъдат разгледани тук:

http://trud.cc/ReadBookPart.php?path=2343_91f12d733afe49920c67d7b1c6091826

* * *

Така през 19 и 20 век действието на злото на земята нараства в упадъчната плоскост на провокирания от Бог Отец Яхве материализъм, който трябва да приглуши донякъде ефектите от разиграващото се на небето след 1933 Второ пришествие на Христос! С него са свързани усилията на англо-американските окултисти, които се стремят да отклонят вниманието от него чрез явленията на материализма, сред които най-отличителни са киното и телевизията. Специално интернет, добил разпространение в навечерието на третата изява на Звяра Сорат през 1998 (3 x 666) е най-отличителният белег на резултатите от действащата Божествена Резигнация. Неговите непрекъснато сменящи се образи фактически заместват стимулираните от пришествието на Христос свръхсетивни образи, които достатъчно голяма част от човечеството трябва съзнателно, активно и борбено да завоюва.

Както пътят на абсолютното добро, така и този на абсолютното зло, потенциално водят до автоматизирането на човешкото поведение или до възможността хората да се превърнат в добри, усмихнати и позитивни автомати, под-

властни на чужда духовна воля, подобни на куклите Барби и Кен. Действията на злото в лицето на въпросната англо-американска окултна ложа през 20 век, както и ненасилствената намеса на Христос в човешкия свят от 1933 насам, правят първия от тези пътища невъзможен, за сметка на втория, който става все по-отчетлив в наши дни. Те са свързани с Резигнацията на Бог и неговите мили хора, които не се инкарнират на земята през 19 и 20 век. Отстъплението, резигнацията или липсата им по времето и след края на Битката на небето става в името на ненасилственото одухотворяване през времето на Второто пришествие на Христос, а появата на злото на земята в лицето на материализма е цената, която човечеството трябва да заплати за своята свобода на избор между двете тенденции – божествено-духовната и материалистическо-практическата!

* * *

В края на това резюме на книгата, засягащо небесната част от михаилитите, бих искал да добавя нещо, което нямаше как да вмъкна в нея, заради светско-популярния характер, който исках да ѝ придам. Става въпрос за така често споменаваната в нея и в други мои книги същност на ... Бог Отец! Кой е Той днес, Кой е бил някога, и Кой ще бъде в бъдеще? Това са три съществени въпроса! Някога - в началото на земното развитие на древна Лемурия - Бог Отец започва да се олицетворява от Яхве, който по думите на Рудолф Щайнер е най-напредналият и най-способният от всичките седем основни Елохима. Седмината го излъчват, така да се каже, от самите себе си, за да стане носител на Божията същност. Затова той е този, който единствен е в състояние да остане на земята, за да неутрализира влиянията на чудовището Ариман, докато останалите шест „бягат“ и се спасяват на слънцето.

Съдбата на Яхве на земята по-нататък е обратно пропорционална на тази на другите шестима: докато те непрекъснато еволюират и се развиват, той непрекъснато деградира вследствие на досега с втвърдяващите душата и земята ариманически сили. И докато накрая шестимата стигат дотам да излъчат от себе си блестящият носител на Божия Син Христос, Бог Отец Яхве пада на нивото на своя противник Ариман. Той деградира до състоянието, в което се намира днес – това на Ариман! (Неслучайно и двамата заемат коленичила позиция – единият в релефа на Източна Европа, а другият в горното изображение от дървената скулптура в Дорнах.)

Днес Яхве е своеобразно олицетворение на съществата от ариманическата йерархия, които от своя страна се делят на три вида: такива, принадлежащи на Третата Йерархия (Ангели, Архангели и Архаи), които са деградирани ариманически по естествен път; втори, които принадлежат към Втората Йерархия (Елохими, Динамиси и Кириотиси – виж единият от по-горните цитати), които са деградирани ариманически по неестествен път, т.е. били са принудени да го направят чрез съответните актове на Резигнация от по-висши от тях същества; и трети, които сами решават да

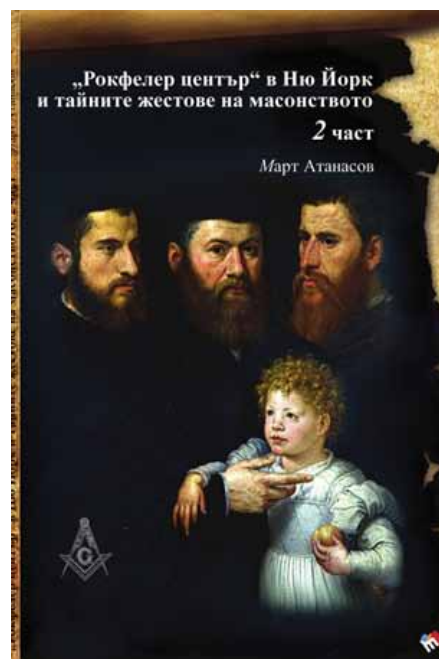
изостанат или деградират в името на определена еволюционна цел, свързана с преодоляването на акта на Божествената Резигнация. Всички тези същества влизат под знаменателя „Ариман“ и днес очакват да бъдат изкупени от човека, за да бъдат отново в бъдеще това, което са били в миналото! ... Те са Злото, което може да бъде изкупено и обърнато в добро от човека!

Редица картини на старите майстори показват дълбокото познание за същността на Ариман, както и с неговата съдба да бъде изкупен от човека. Един пример за това е картината на мексиканския художник от 17

век Кристобал Вилалпандо с неясна за изкуствоведите тема. Тя изобразява коленичил „демон“, държащ в ръка бяла момчешка фигура, която показва с тялото си три от масонските портретни жестове. Сцената напомня на приказния мотив „Красавицата и Звяра“, а антропософски може да се нарече „Спасителят на Ариман“..

Мартин Атанасов

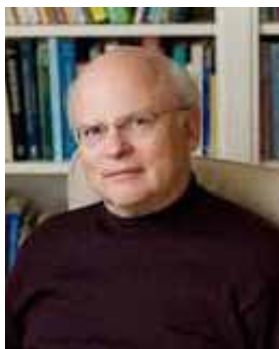
ДИШАНЕ НА СВЕТИНА: ЙОГА ЗА СЕТИВАТА

Говори на Всемира

Израстващият Аз човешки:

„Основите полагам аз на истинската моя същност“

Антропософски календар на душата

Артър Зайонц е роден на 11 октомври 1949 г. в Бостън, САЩ. Физик, професор в Масачузетски университет в Амхърст и дългогодишен президент на Антропософското общество в САЩ. Автор на няколко книги, между които „Да уловиш светлината“, „Квантовото предизвикателство“ и „Гьотевият път към науката“

„Цветовете и звуците са прозорци, през които можем да се издигнем в духовния свят, а и животът ни предлага прозорци, през които духовният свят навлиза в нашия физически свят... В това отношение хората ще направят важни открития в бъдеще. Те ще съединят своята морално-духовна същност с резултатите от сетивните възприятия. В тази област може да се предвиди едно безкрайно задълбочаване на човешката душа.“(1)

Рудолф Щайнер

Между физическия сетивно възприемаем свят и духовния свят лежи пропаст. Тя не е физическа пропаст и все пак, приближавайки се към нея, нашето вътрешно изживяване много прилича на изживяването, когато сме застанали на ръба на стръмна скала. Тъмни емоции заплашват да обхванат цялото ни мислене, всички други възприятия и ние се чувстваме като парализирани. С думите на Рудолф Щайнер:

„Душата чувства, сякаш гледа в безкрайна, празна, мрачна бездна. Чувството е нещо като страх и ужас, и душата живее в него без да осъзнава този факт.“(2)

Отначало духовният свят е толкова чужд, толкова различен, че ние не долавяме по никакъв начин неговото присъствие, а по-скоро усещаме загубата на познатото, навсякъде пустота, и чувстваме страха, който ги придружава. Затова, често несъзнателно ние обръщаме гръб на Прага.

Възпитаването на активен вътрешен живот чрез медитация често ни поставя близо до Прага. Ние започваме да познаваме и да чувстваме достоверността на мисленето, дори в празнотата на съзнанието, която ни обгръща първоначално. С изчезването на сетивния свят духовната дейност в мисленето продължава да живее и да ни поддържа. Щом обектите на съзнанието изчезнат, сънят заплашва да ни обземе, но животът на мисленето излъчва своята оживяваща, пробуждаща сила. Ние постепенно се научаваме да живеем в подвижните води на един жив, нематериален свят, дори ако отначало той остава тъмен и загадъчен. Ние сме насърчени от раждането на висшето ни себе в медитацията, което става здрав център на нашето духовно пробуждане.

Но едновременно с развиването на вътрешен живот, Рудолф Щайнер непрекъснато обръща внимание и на друг аспект на медитацията, който не е насочен навътре, а навън към сетивния свят. По различни поводи той съпоставя пътя навътре в душата с пътя навън в сетивния свят, назовавайки ги съответно „мистичен“ и „алхимичен“ път.(3) За мистичния път в душата той посочва колко трудно можем да познаем дали сме свободни от заблудите, в които ни вълчат Луцифер и Ариман.(4) Колкото и да се опитваме да извлечем нещо от себе си, то е непрекъснато подложено на опасността да бъде проникнато от инстинкти. Щайнер изразява това категорично в лекцията си от януари 1924 г. след Коледното събрание за Основополагащия камък: „Всичко, което възниква отвътре става нечисто. Времето за такова създаване отвътре е свършило безвъзвратно.“(5) За разлика от вътрешния път, пътят навън е по-сигурен, дори ако имажативните изживявания, към които той води, да са по-деликатни и краткотрайни. Природните явления са безопасна изходна точка за духовна практика. В тази лекция, както и другаде, Щайнер говори за една практика, която трансформира външните сетивни изживявания във вътрешни душевни изживявания. Ние първо изцяло се отдаваме на сетивния обект – синьото небе, покълващото растение или човешката форма, например, но след това трябва да отидем отвъд външните изживявания.

„Движението в резултат от външното впечатление е завършило и за повечето хора това поставя край на въпроса. Точно оттук обаче ученикът трябва да започне...“ (6) След като сме приели дълбоко в себе си външното впечатление, ние се извърщаме от него, за да почувстваме моралното ехо или послеобраза, който се надига в душата ни. Това е изходната точка за една нова връзка със света, която ни извежда отвъд сетивното към свръхсетивното изживяване. Така сетивните процеси ще бъдат отново одушевени, какъвто стремеж е имал както Гьоте, така и Щайнер, и ще се намери пресечната точка към духа.(7)

На тази основа ние разбираме защо в „Как се постигат познания за висшите светове“ Рудолф Щайнер ни подтиква отново и отново внимателно да наблюдаваме покълването и разцъфването или увяхването и умирането на растенията, да наблюдаваме кристалите, растенията и животните. По същия начин ние постигаме ново разбиране за „Календара на душата“, който ни дава възможност да придружаваме вътрешно сменящите се годишни сезони. С всички подобни упражнения Рудолф Щайнер ни насочва към едно здравословно измерение в медитативния живот, дадено от ръката на природата. Така външните явления могат да ни предоставят едно добро начало за духовна практика, която да стане „йога на сетивата“.

Използвам тази фраза съвсем съзнателно, защото самият Рудолф Щайнер счита своята книга „Как се постигат познания за висшите светове“ за трансформация на традиционната източна практика на дишане в един познавателен дихателен процес. През 1917 г. той казва:

„Всички упражнения в книгата „Как се постигат познания за висшите светове“ са подходящото за Запада духовно съответствие на това, за което Изтокът жадува: да внесе ритъма на дихателния процес в познавателния процес.“(8)

Преди Мистерията на Голгота във въздуха са живели мощни благотворни сили или както гърците са ги наричали „пневма“, което означава едновременно „въздух“ и „дух“. Нека да си спомним как Бог пробужда Адам с дъха си. Но от Мистерията на Голгота насам душевната същност на въздуха се е променила и в съответствие с това трябва да се промени и нашата медитативна практика. Сега Христос живее в света на светлината, в етерното, и затова нашето дишане трябва да става в този елемент. Ние трябва да се научим да „дишаме светлина“, т.е. да работим на нивото на познанието, както посочихме по-горе. Ако направим това, ще осъзнаем, че във всеки цвят и тон, във всяко сетивно впечатление, живеят същества от ранга на Ангелите. Както казва Щайнер:

„Когато си отворим очите и се огледаме, когато видим всичко, което ни забикаля и въздейства на сетивата ни, ние не осъзнаваме, че в слънчевите лъчи, проникващи в очите ни, живее нашият Ангел и прави предметите видими. Ангелите живеят във вълните на звука, в лъчите на светлината, в цветовете и в другите сетивни възприятия.“(9)

Във всички свои писмени съчинения и устни лекции Рудолф Щайнер ни насочва към сетивния свят, към природата и изкуствата, за да създадем една нова вътрешна връзка с тях. Особено в изкуствата ние работим интимно с цвят, тон, движение и форма. Ние постепенно разбираме точно в какъв смисъл изкуствата, както Вирджиния Сийз пише, са „мост над бездната, над Прага към духовния свят“.(10) Тук можем да намерим особено плодотворна база за духовна практика, която води към по-висше съзнание и ни открива най-близкия до нас свят на елементалните същества и Ангелите.(11)

Много хора на Запад, които работят с дихателни упражнения чувстват тяхната полза за душевното си спокойствие и здраве. Важно е да се знае, че в Будисткия канон дишането е само една от четиредесетте стандартни теми за медитация. Осем от тях са сетивни теми: земя, вода, въздух, огън, и цветовете синьо, жълто, червено и бяло. Тези „касини“ или предмети за съзерцание се медитират от будистките монаси по много сходен начин на този, който Рудолф Щайнер описва при медитацията върху сетивни обекти. Разглеждайки дихателната практика на Запад, ние избираме само един фрагмент от една много по-богата медитативна традиция.

В медитативните традиции от миналото ученикът често е изключвал сетивния свят и е прекарвал дълги периоди, дори години, в изолация, вгълбен в себе си, за да се свърже отново с изгубения свят на духа. Днес повечето души на Запад могат да намерят по-безопасен път чрез една практика, свързана със светлината на природата, в която живее и тъче Христос. Тук изкуствата, особено в антропософските им форми, са от голяма помощ. Малко от нас могат или трябва да се оттеглят в отдалечено и уединено убежище, но всички ние можем да се възползваме от едно продължително ангажиране с изкуствата. Дори днес, източната практика включва

дълги часове внимателно наблюдение на дишането в определена поза. Според мен, правилната метаморфоза на тази седяща практика е Гьотевото художествено внимателно наблюдение на цветовете, движението, звуците, формите... Всяко изкуство ни предлага чудесни възможности за практикуване на такава сетивна йога, чрез която ще се научим да откриваме морално-духовното в сетивния свят.

След дълга практика ще можем да свързваме нашата морално-духовна природа със сетивното възприятие и по този начин да работим за едно „безкрайно задълбочаване на душата“, което има предвид Щайнер. Това, което отначало се появява като субективно и мимолетно впечатление на душата, впоследствие бавно става нова почва, върху която можем да стъпваме, почва от жива вода. Христос ни маха с ръка, както някога на апостол Павел, и ни дава средствата да ходим върху езерото от духовни води, независимо какви бури бушуват в езерото или във въздуха. Христос става мостът през бездната.

Артър Зайонц

1. Рудолф Щайнер, „Морално изживяване на световите от цвят и звук“, лекция от 1.01.1915 г., Събр. съч. 275
2. Рудолф Щайнер, „Прагът на духовния свят“, Събр. съч. 17, глава 3
3. Рудолф Щайнер, „Проявленията на кармата“, лекция 7
4. Рудолф Щайнер, „Човекът в светлината на окултизма, теософията и философията“, лекция 8 от 10 юни 1912 г.
5. Рудолф Щайнер, „Розенкройцерско и съвременно посвещение“, лекция 6 от 6 януари 1924 г.
6. Рудолф Щайнер, „Човекът в светлината на окултизма, теософията и философията“
7. Рудолф Щайнер, „Древната Йога култура и новата Йога воля“, лекция от 30 ноември 1919 г.
8. Рудолф Щайнер, „Кармата на материализма“, лекция 2 от 7 август 1917 г.
9. Рудолф Щайнер, „Кармата на материализма“, лекция 3 от 14 август 1917 г.
10. Вирджиния Сийз върху годишната тема „Мистериите на Прага: Пътища на мистериите и християнското изкуство“, в „Новини от Гьотеанума“, май/юни 1994 г.
11. Рудолф Щайнер, „Духовните същества в небесните тела и в природните царства“, лекция от 3 април 1912 г.

**Дочка Дончева
Светлина**

ЗЕМНОТО ИЗМЕРЕНИЕ НА НЕБЕСНАТА МЪДРОСТ ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ НАЙ-БЛИЗКИТЕ ПРИЯТЕЛИ И СЪТРУДНИЦИ НА РУДОЛФ ЩАЙНЕР

Мария Щайнер-фон Сиверс

Мария Щайнер-фон Сиверс е родена на 14. 03. 1867 г в полския град Влотцлавек на река Вайксел, разположен на запад от Варшава, който тогава е влизал състава на Руската империя. Баща ѝ, генерал-лейтенант Яков фон Сиверс, е емигрант от прибалтийските

немци, чийто род от няколко десетилетия живее в Русия и се намира на руска служба. Семейството се премества в Рига, когато Мария е на 8 години, а след три години – в Санкт-Петербург, където тя постъпва в частна немска гимназия. Родена в аристократична среда, тя получава блестящо образование, особено по отношение на чуждите езици. Впоследствие тя свободно говори и пише на немски, руски, френски, английски и италиански език.

Но от най-ранна младост всичките ѝ дълбоки стремежи се натъкват на непреодолими препятствия. Тя иска да изучава гръцки език, за да чете в оригинал древните поети и философи, но нейното консервативно настроено семейство е категорично против такива занимания. Тя иска да изучава хуманитарни науки и особено „сравнително изучаване на езиците и религиите“, - но заради революционните настроения в университета, не ѝ позволяват и това. Тогава, получавайки учителско образование, тя започва да преподава в училище, но гласовите ѝ връзки започват да се разболяват. Следва операция, поради която ѝ се налага да изостави и това поприще. А опитът ѝ за социално-просветителска дейност в имението на брат ѝ в Новгородска губерния, едва не ѝ струва живота.

В Париж за първи път пред нея се разкрива възможност да реализира поне един от многобройните си таланти. Две години тя учи при известна актриса от Комеди Франсез и заминава за Берлин, където толкова успешно се представя на пробното прослушване в Шилеровския театър, че веднага ѝ предлагат главната роля в „Орлеанската дева“. Но и тази блестяща възможност не се реализира, защото се оказва, че едно от условията е да привлече на своя страна няколко влиятелни вестникарски критици. Това е в противоречие с всички жизнени принципи на младата Мария фон Сиверс. А такива тя има и неотклонно ги следва от най-ранната си младост. Преди всичко в тези принципи се изразява посто-

яният ѝ стремеж към самовъзпитание и самоусъвършенстване. Затова всички изпитания и неуспехи, които в началото на живота ѝ следват един след друг, само закаляват духа ѝ и правят по-активно и по-целенасочено нейното търсене на истинското призвание. Точно това непрекъснато търсене я довежда накрая в Теософското общество, което тя открива благодарение на френския писател и теософ Едуард Шюре. Но в по-дълбок смисъл тя идва тук най-вече за това, че през есента на 1900 г. в него среща Рудолф Щайнер и по този начин на 33 години духовните ѝ търсения придобиват своята завършеност.

При тази среща силата на разпознаването е толкова мощна, че в най-кратък срок тя се променя душевно и физически, според нейната най-близка приятелка петербургската актриса Щраух-Шпетини. Защото за първи път в живота ѝ пред нея се изправя висшият християнски посветен, когото тя първа разпознава в това му качество и отгатва неговата мисия на земята. От този момент тя се отдава безрезервно и изцяло на новото служение, което две години по-късно придобива и конкретна форма, когато Рудолф Щайнер ѝ предлага да стане сътрудничка в развитието на Антропософията и съоснователка на немската секция на Теософското общество.

По този начин не остава съмнение, че цялата предишна биография на Мария фон Сиверс сякаш е специално насочена към тази централна среща и всичко предшествашо е само нейна подготовка. Истинският живот, животът, който единствен отговаря на вътрешното ѝ същество, започва едва в този момент, когато новата дългоочаквана светлина на Духа изпълва душата ѝ и придава смисъл на цялото ѝ битие, който тя толкова дълго е чакала. Срещата с Рудолф Щайнер за нея е като мълния, осветяваща всичко наоколо и придаваща ново извисено съдържание на всичко. В един миг цялото съдбоносно значение на това събитие ѝ се открива като инспирация от някакво висше същество.

До каква степен тази среща се оказва важна и за Рудолф Щайнер, става ясно от факта, че той се решава да поеме върху себе си духовното ръководство на немската секция, едва след като Мария фон Сиверс се съгласява да се заеме с цялата организация и практическата работа по нейното създаване. По-късно, в лекция от 15 юни 1923 г. Рудолф Щайнер си спомня за това така: „Аз трябваше да пиша разни неща и да чета лекции, а г-жа Доктор организираше цялото Антропософско Общество.“ Още по-късно в своята „Автобиография“ Рудолф Щайнер пише следното: „Мария фон Сиверс беше избрана от самата съдба да вземе в своята твърда ръка наскоро основаната немска секция на теософското общество“. Но и тук ѝ се налага да принесе нова жертва. Отказвайки се от успешно започнатата теософска дейност в Италия, страна, която Мария фон Сиверс особено

много обича, оставяйки всичко там, тя се премества в значително по-чуждия за нея Берлин. Като главно условие за своето участие в основаването на немската секция Рудолф Щайнер посочва сътрудничеството на Мария фон Сиверс, което обяснява в писмо до В. Хюббе-Шлайден от 25 септември 1902 г.: "Тя наистина е голямо, блестящо явление ... Аз се радвам, че я има. Във всяко отношение аз мога да строя, опирайки се на нея."

За да разберем биографията на Мария фон Сиверс, е необходимо специално да отделим два мотива: от една страна постоянно съпътстващите я житейски препятствия и конфликти със своето обкръжение, достигащи понякога до пълно неразбиране на истинските ѝ намерения, а от друга страна нейната почти безгранична високостепенност към себе си и към другите. Като глас на световната съвест, тя изисква от всички свои сътрудници непрекъснато вътрешно заставане пред силите на духовния свят, призовавайки към най-висока отговорност пред йерархическите същества за всеки евритмичен жест, за всяка дума, изказана на сцената. Във връзка с това руската евритмистка, Татяна Кисельова, си спомня това, че понякога в нейно присъствие е възможно реално да се усети как „чрез Мария Щайнер сякаш произтича своеобразен космически съд, как едно космическо съждение изказва себе си.“ Много хора от обкръжението ѝ не могат да издържат на нейната безкомпромисна вътрешна строгост по всички духовни въпроси. Някои от тях я напускат, а други се превръщат в нейни врагове. Случва се след дълга нощна

репетиция преди премиерата на следващия ден, в последния момент да бъде променена цялата програма, защото независимо от всички усилия и многочасови репетиции, новата програма все още не съответства на онова ниво, което е необходимо, за да бъде приета като отговорност пред духовния свят. А Мария Щайнер чувства тази отговорност с пълна сила и в резултат на това цялата програма се отменя. Причината за големите трудности, които преживяват днес антропософските изкуства е тази, че вече няма хора, които да подхождат към тях с такива критерии, на които Мария Щайнер се научава от Рудолф Щайнер, защото това са именно неговите критерии.

По характер Мария Щайнер е изключително целеустремен и последователен човек, затова описаните качества се проявяват не само в изкуството, но и в живота ѝ. Тя сякаш носи в себе си едно висше същество, пред което постоянно трябва да отговаря за всяка своя дума и всяко действие. Затова често тя говори и постъпва без да се съобразява достатъчно с другите хора и техните индивидуални особености и не винаги взема под внимание обективните обстоятелства. Естествено, такава позиция не само привлича приятели, но и лесно поражда врагове. И наистина цялата история на Антропософското общество свидетелства за това. В присъствие на Мария Щайнер хората се променят и настъпва разделение, но никой не може да остане равнодушен...

Веднъж в Берлин Клара Валтер задава въпрос на Рудолф Щайнер какви са причините за вътрешната опозиция срещу Мария Щайнер в Антропософското общество и той отговаря: "Зад г-жа Доктор стои толкова голяма духовна сила, че много хора не могат да я понесат, а някои просто подивяват от нея." Накрая Фред Пепиг, който многократно посещава Мария Щайнер в Беатенберг, където тя прекарва последната година и половина от живота си, си спомня своите впечатления от нея така: "Още по-силно от преди аз преживявах мощната духовна атмосфера, която я обкръжаваше, защото личното все повече отстъпваше на заден план." Такова впечатление Мария Щайнер оставя в много хора.

Сергей Прокофиев

Покана за Годишната конференция на антропософското движение и Общото годишно събрание на Единното антропософско общество от 7 до 9 април 2017 г. в Гьотеанума, Дорнах

Отговорност за развитието на света – задачите на антропософското движение

Уважаеми членове и приятели,

Сърдечно ви каним на Годишната конференция на антропософското движение и Общото годишно събрание на Единното антропософско общество.

След седем години (2023/2024), ние ще обърнем поглед назад към един период от сто години, през който Антропософското общество и Училището за духовна наука се развиват и стават част от света. Те принадлежат на XX век, върху който оказаха влияние и от който бяха оформени. Днес се появяват много нови задачи, които трябва да поемем. Освен това, през 2017 се навършват 100 години откакто Рудолф Щайнер представя концепцията за тричленното устройство на човека и социалния организъм. Предизвикателствата, пред които сме изправени днес, ни карат да осъзнаем, че

този импулс продължава да е актуален.

Как може антропософията да внесе нов живот в своята основна задача да допринесе за развитието на човечеството и света? Какъв принос може да направи антропософското движение за едно бъдеще, което да се изгражда с все по-голяма отговорност? Тези въпроси са свързани и с темата на годината „Светлина и топлина за човешката душа. Как можем да постигнем мир чрез Медитацията на основополагащата камък“. Училището за духовна наука се стреми към необходимото познание, за да помага активно в развитието на света. Може ли антропософското движение, Обществото и Училището за духовна наука да намерят път напред, осъзнавайки своята отговорност? Какви стъпки трябва да направят? Очакваме ви!

Една младежка провокация срещу Рудолф Щайнер (От спомените на един съвременник)

Когато видях и чух Рудолф Щайнер за пръв път в Берлин през 1909, аз се стараех да стоя тихо до него и да очаквам всяка негова дума. Той създаваше впечатлението, че е потънал в обкръжението си много по-дълбоко от всички други, и в същото време, че се издига високо над тях... По това време имаше една група студенти, които вече бяха слушали много негови лекции и бяха запознати с традицията накрая да се задават въпроси и лекторът да им отговаря. Сигурността, с която Рудолф Щайнер отговаряше на най-различни въпроси явно ги дразнеше - за тях това беше един необясним феномен. И те взеха коварното решение да устроят капан на този странен оратор. Между тях имаше и млади преподаватели, включително и няколко добри ботаници. От някакъв таван те изровиха една стара, пожълтяла книга с очерци за флората на Южна Америка. И от нея те си преписаха названията на свършено непознати за тях растения. Когато на следващата вечерна лекция Рудолф Щайнер застана пред пулта, видя малка бележка със следния въпрос: „Какво може да ни каже духовната наука за следните растения:“ И отдолу бяха изредени фантастично звучащи имена на никому непознати растения като п.х. peruvianan, п.у. brasil. Студентите седнаха един до друг, но следяха лекцията с половин ухо, защото предварително се наслаждаваха на смущението, което според тях задължително би трябвало да обхване Рудолф Щайнер, когато той прочете бележката.

Най-после настъпи дългоочакваният момент. С дълбокия си плътен глас Рудолф Щайнер започна да чете на глас

: „Какво може да каже духовната наука за...и т.н...?“ Възбудата на студентите стигна до точката на кипене. И тогава той каза: „Да, това е един доста необичаен въпрос, понеже посочените тук растения са напълно непознати за повечето от уважаемите слушатели.“ Последва кратка пауза. Студентите се спогледаха триумфиращо. „Ето защо – продължи той – ще бъде най-добре, ако първо Ви дам една картина за тези растения, макар и с няколко щрихи.“ Тогава той направи едно толкова конкретно описание, сякаш е застанал пред всяко едно от тези странни растения, ръката му започна да милва листенцата, наведе се, за да вдъхне аромата на цветовете. Студентите замръзнаха по местата си и не смееха да се погледнат в очите. Почти без дъх, те само се вслушваха в думите на лектора. После той добави, че въпросът се отнася не толкова до външния изглед на растенията, а до това, какво може да каже за тях духовната наука. И с няколко примера той посочи как корените могат да се използват като лечебни средства при тези и онези болести, а цветовете – при други болести. Описанията му отново бяха съвсем конкретни. През тези десетина минути студентите напълно забравиха своето намерение и слушаха с удивление. След като се прибраха по домовете си и размислиха за случилото се, те изпитаха голям срам. За някои от тях този срам се превърна в морален подтик и по-късно те започнаха сериозно да се занимават с антропософската духовна наука.

Херберт Хаан

Чуваш ли песните на ангелите?

ПОКАНА ЗА РЕДОВНО ГОДИШНО ОБЩО СЪБРАНИЕ НА АНТРОПОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО В БЪЛГАРИЯ

2017г.

Управителният съвет на Антропософското общество в България уведомява всички членове на Обществото, че свиква редовното общо годишно събрание на 26 март 2017г. (неделя). Събранието ще се проведе в хотел Рила с адрес: гр. София, ул. „Цар Калоян“ № 6
Начало на Общото събрание – 13:00ч.

ДНЕВЕН РЕД:

1. Доклад от Председателя
2. Отчет за приходите и разходите
3. Обсъждане и изказвания по докладите и дейността
4. Гласуване на решения за бъдеща дейност.

Молим всички участници в събранието да носят членските си карти, тъй като ще се гласува с тях.

*Ти си без ръце,
но все пак можеш
да промениш света,
когато моето сърце
се промени в ръката ти.*

*В моя вътрешен свят
кой твори през нощта,
когато моят Аз е между звездите?
Коя светлина осветява мрака?
А спомня ли си нейното сияние,
тя и през деня ме утешава.*

*В сплетените ми ръце
усещам собствения пулс.
И като пеперуден полъх
посещава моя свят
пулсът на друго същество.
Спомням си – тази нощ
то ми каза:*

*„Вземи моето желание,
за да се слее с твоето!“*

Хелга Томас

Молба във връзка със Сергей Прокофиев

Скъпи приятели на Сергей Прокофиев,

Съвместно с Астрид Прокофиев, Институтът за основни изследвания в антропософията „Ита Вегман“ в Арлесхайм събира документи за живота и делото на Сергей Прокофиев (1954-2014) и моли за подкрепа антропософите в цял свят, които се чувстват свързани с него и с неговата работа. Ще ви бъдем много благодарни, ако ни изпратите копия от писма, които може да притежавате, но ви молим също да запишете и да ни изпратите всякакви лични спомени от неговите лекции и семинари, от срещите или от разговорите си с него. Ние не търсим литературно качество, а просто искаме да запишем изживявания, които иначе биха се изгубили. Нашата цел е да изготвим документация, която е необходима за попълване на наследството му и да създадем основа за една бъдеща биография на неговия живот и творчество, посветени на антропософията. Всеки принос ще се счита за конфиденциален и няма да се публикува или предава на трети страни. Вашата помощ ще бъде високо оценена. Изпращайте материалите до д-р Петер Зелг на следния адрес: Dr. Peter Selg, Ita Wegman Institute for Basic Research into Anthroposophy, Pfeffinger Weg 1A, 4144 Arlesheim, Switzerland.

Д-р Петер Зелг, Арлесхайм

Сергей и Астрид Прокофиев

АНТРОПОСОФСКИ ГРУПИ

ВАРНА

Антропософска група
„**Михаилова ковачница**“
Радослава Ангелова
тел. 0878 478 638

Група „**Духът на Петдесетница**“
Веселина Радкова
тел. 0888 515 174
Радослава Ангелова

ПЛЕВЕН

Антропософска група „**Светилник**“
Галина Трифонова
тел. (064) 840 564; 0888 632 206

СОФИЯ

Група „**Михаил**“
Лалка Фингарова, тел. (02) 868 99 49;
0888 263 741

Антропософски кръг „**Аристотел**“
Доц. д-р Иванка Кирова,
тел. (02) 831 78 74

Група „**Рудолф Щайнер**“
Александър Бояджиев
тел. 0888 406 095

Група за художествена работа с
Мистерийните драми
Христо Маринов: 0879 058 241

Група „**Ариадна**“
Диана Ботушарова
тел. (02) 840 7643; 0879 923 866

Група „**Космософия**“
Лиана Антонова, тел. (02) 856 67 35

Курсове по антропософска социална арт-терапия

За връзка:
Снежана Бечева 0887 049 946
Вихра Калапишева 0887 152 335.
Нина Стамова 0886 214 803

СТАРА ЗАГОРА

Група „**Антропос-София**“
Дора Петрова, тел. (042) 643 500

Група „**Рудолф Щайнер**“
Георги Акабалиев, тел. 0878 398 509

Група „**Клуб на родителите**“
Иглика Ангелова, тел. 0885 910 339,

Социална художествена терапия

„**Дъгата на Дочка**“
Дора Петрова, тел. (042) 643 500

ТЪРГОВИЩЕ

Група по лечебна педагогика
Константин Адамов
тел.: (0601) 811 07; (0899) 609 516

ЯМБОЛ

Група „**Светлина**“
д-р Ива Манева, тел. 0887 179 057

ФОНД за НАБИРАНЕ на СРЕДСТВА за закупуване на Антропософски дом в София (към АОБ)

Дарителски сметки:
BGL BG24UNCR76301075590031
USD BG10UNCR76301175509595
EUR BG07UNCR76301475508630

Текуща наличност: 3545 лв.
За контакти:
Георги Акабалиев – 0878 398 509
Александър Бояджиев – 0888 406 095
БЛАГОДАРИМ !

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Христина Ангелова
Веселина Велкова
Диана Ботушарова
Юлия Стоянова
Георги Акабалиев
Тел: 0889 291988; 0877 587857
e-mail: vestnik@aobg.org
уебсайт: www.aobg.org

Отговорност за съдържанието на публикуваните материали носят единствено техните автори.